

klart partipolitisk tilhørsforhold. Så kunne det jo være rart at få at vide, hvad ministerens holdning er til den meget klare tilkendegivelse fra retten.

Jeg synes da også, at det kunne være vigtigt for os at få at vide, hvorfor det er så forfærdeligt for Socialdemokratiet, hvis mennesker selv skulle have lov at vælge, hvilken forening de vil være medlem af, og om de vil være medlem af en forening, som vi jo ved har tilknytning til et politisk parti.

Hvorfor er det så forfærdeligt? Hvorfor er man så bange for at give mennesker den frihed og selvbestemmelse?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan sige, at jeg ville være nervøs og jeg ville være bekymret, hvis vi her begrænsede frie, demokratiske organisationers ret til at indgå aftaler på arbejdsmarkedet. Det er jo i virkeligheden det, Venstre gerne vil have begrænset: de frie, demokratiske foreningers ret til at indgå aftaler på deres medlemmers vegne.

Det er klart, at der i sådan en aftalefrihed også ligger, at man laver aftaler på medlemmernes vegne, og her er det jo sådan, at vi i Danmark har et meget fornemt princip: at man må yde, hvis man vil nyde. Og det, der er tale om, er, at hvis der ligger en eksklusivaftale – hvad der nu kun gør på en meget begrænset del af arbejdsmarkedet – så er det jo nyttigt nok, at de, der har indgået aftalen med de goder, det nu giver, også er medlemmer af de organisationer, der faktisk har ført kampen for de gode arbejdsvilkår.

Pia Kjærsgaard (DF):

Ministeren sagde, at hun følte bekymring om foreningers frie og demokratiske ret til at indgå aftaler. Kan ministeren ikke føle en meget stor grad af bekymring over, at der er en del enkelt-individer, som føler, at deres frie, demokratiske ret til selv at vælge deres egen forening fuldstændig er forsvundet; at det ikke kan lade sig gøre?

Det synes jeg faktisk burde bekymre ministeren langt, langt mere, end hvad en politisk betonet forening måtte mene, men det er det, der bekymrer ministeren.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt i folkeoplysningens tjeneste sige, at fagforeninger ikke er politiske partier. De fleste fagforeninger, som forhandler med arbejds-

giverne, sidder altså ikke med nogle politiske mærkater foran sig. De sidder med det klare ønske at få arbejdsmarkedet til at fungere, at aftale løn- og ansættelsesvilkår m.v., og det er klart, at faglige organisationer har en interesse i at varetage medlemmernes interesser.

Så er de selvfølgelig også interesseret i, at medlemmerne er medlemmer. Det er der sådan set ikke noget at sige til. Og den interesse er der faktisk også fra arbejdsgiversiden: et aftaleforhold, som repræsenterer virksomheden, og som repræsenterer medarbejderen.

Det er jo ikke sådan, hvis man er på en arbejdsplads, og man ikke er organiseret i en fagforening, at hvis den virksomhed laver en aftale, mens man er ansat, så er det afskedigelsesgrund. Man kan fint være på virksomheden. Der er alene tale om, at forholdet kan komme op i en ny ansættelsessituation.

Bendt Bendtsen (KF):

Det var ministerens besvarelse, hvor jeg er nødt til at gå tilbage til det spørgsmål, som vi før har været inde på, nemlig præmisserne til dommen i Vestre Landsret, hvor der står, at landsretten finder, at det i givet fald bør overlades til lovgivningsmagten at tage stilling til, om Menneskerettighedsdomstolens nyere praksis med hensyn til forståelse af konventionens art. 11 bør give anledning til en ændring af foreningsfrihedsloven.

Det vil jeg gerne have ministerens svar på, når nu landsretten udtrykker det så præcist. Man kan så være enig i det eller ej, men det må kræve et svar.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan konstatere, at der er forskellige fortolkninger af de præmisser, der ligger i loven. Jeg vil gentage det, jeg sagde på et tidligere tidspunkt: Jeg tror ikke, at det er hensigtsmæssigt, at jeg som minister dissekerer Vestre Landsrets dom meget nøje, al den stund jeg har forstået det sådan, at den vil blive anket til Højesteret.

Formanden:

Vi har jo desværre indbygget i disse regler, at der kun må stilles et spørgsmål fra hver spørger, bortset fra hovedspørgerne, som kan spørge to gange, men det er en af de ting, vi vil overveje, om vi skal fortsætte med.

Men indtil videre må vi holde os til det, der er vedtaget. Så hvis der ikke er flere medspørger til dette spørgsmål – ja, hr. Jens Peter Verner-